

Yolanda López, pasarel·la que hi ha a la badia dels Alfacs, que es troba en un desviament de la carretera. FOTO: @MARLRIBERA

Platja del Trabucador

LA FIDEL MÓN

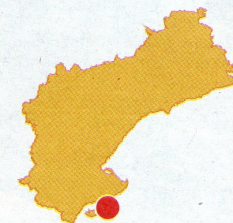

YOLANDA LÓPEZ
Periodista

El Delta. Aquesta llengua de mar infinita em fa sentir com si a l'altre costat de la badia no existís una sola preocupació. És el meu 'locus amoenus'

Ubicació Al Parc Natural del Delta de l'Ebre

● Platja de 6,5 quilòmetres que s'endinsa en el mar fins a la punta de la Banya, forma part de Parc Natural de Delta de l'Ebre. És de sorra fina.

Desconec el mecanisme a través del qual i sense saber massa bé per què, un desert, una platja, una glacera o unes runes mil·lenàries se't claven a dins i es converteixen en una mena de paisatges interiors que t'acompanyen per sempre.

Segurament els filòsofs i els psicòlegs tindran un llarg argumentari. Fa uns dies un amic de Madrid em va recordar el tòpic literari del 'locus amoenus' com a paisatge mental idealitzat.

La platja del Trabucador, al Delta de l'Ebre, és el meu 'locus amoenus' de la demarcació.

Una de les meves grans passions és viatjar i aquesta llengua infinita de sorra, després de creuar camins solitaris i camps verds d'arrossal-, em fa sentir com si hagués arribat a la fi del món, com si a l'altre costat de la badia dels Alfacs, en el moment exacte de la posta de sol, no existís res

més, ni una sola preocupació. La meua família materna és originària de les Terres de l'Ebre així que una part de la debilitat que sento per aquest indret te relació amb la genètica i amb el respecte cap a qui som i d'on venim.

La meua família materna és originària de les terres de l'Ebre així que una part de la debilitat per aquesta terra guarda relació amb la genètica i amb el respecte cap a qui som i d'on venim.

Moltes vegades aquest viatge fins a la fi del món l'he fet acompanyada de les persones que més estimo; convidant-les a entrar fins al meu paisatge interior, el lloc on les emocions campen lliures, sense filtres, lluny de les aglomeracions de la gran ciutat on visc. De la platja del trabucador conservo grans records. No concebo cap 'locus amoenus' sense vivències.

Allà he rigut i m'he divertit, buscant petxines a la sorra i pas-

sejant amb l'aigua fins als turmells pel mig d'un blau suau i tranquil. També he trobat refugi quan la vida no ha estat massa amable. Llavors he preferit creuar a l'altre costat de la llengua de sorra per desafiar la fúria del mar obert, les ones i de pas el vent bufant amb força.

Somriure pels regals de la vida

M'encanta aquest lloc on, malgrat la fragilitat extrema de l'ecosistema, em sento empoderada, capaç de plantar cara a les adversitats o de somriure pels regals que ens porta la vida.

D'aquest meravellós Parc Natural en perill m'encanta perfilar l'orografia amb colors, sigui arran de terra o des del cel (impressionant quan passes en avió); observar els pagesos solitaris amb la dextra i les botes d'aigua furgant entre l'arrossal, jugar a trobar aus multicolors i esquivar motocicle-

tes i bicicletes pensant si acabaré dins 'lo' canal.

A la fi del món no hi ha gaires coses ni distraccions supèrflues. Si la visita coincideix amb l'estiu, em converteixo en radar de visitants o d'estels de colors volant.

Moltes vegades el viatge al trabucador va acompanyat de bandes sonores com a les pel·lícules. Per exemple, El Dúo Dinámico sonava a tota pastilla l'última vegada que vaig fer el pas de la barca per creuar 'lo' riu. Seré sincera i reconeixeré que tinc altres 'locus amoenus' però sempre acabo fent dibuixos amb la forma d'un croisant i posant creuetes a miradors, fars i restaurants.

És temps de tornar a la platja del Trabucador després d'un duríssim temps de pandèmia amb el desig de trobar-la supervivent davant les adversitats de la vida, inclosa la fúria del vent i la regressió del Delta.